

KANADSKÉ LISTY

Second Class Mail, Reg. No. 3088

388 Atwater Ave., Mississauga, Ontario, L5G 2A3, Canada. Tel. /905/ 278-4116.

No. 12, Vol. 28., prosinec-December 1994.

Záběh, U horního rybníka 3.

*Ať je čas nejvyšší,
abychom všichni zuchli
a spát sly slova
slova unavená, slova znetvořená,
slova zmučená
aby nebyla zapomenuta v tichu nesmírném
aby neomtlala v nevyslovnu
kde bychom je zase hledali s úpěním
pravdiva, sílná a plná kajenosti
pro kanadčnost věku,
jež vidím blíž se
pro dorozumění člověka s člověkem
a národa s národem
pro dorozumění s Bohem jenž stojí a čeká
u dveří srdce svého*

JAN ZAHRADNÍČEK. ZNAMENÍ MOCI
(Uryvek)

VÁCLAV HOLUB: Klausova vláda, konej svoji povinnost!

Článek svého přítele M. Bureše v minulém Polygonu jsem četl s velkým zájmem a ještě větším rozhořčením. Jsem konsternován neuvěřitelnou skutečností, že naše politopadové administrace a jejich justiční orgány ještě ani po pěti letech nebyly schopny rehabilitovat významného muže – obět komunistické msty a nenávisti – RU. DOLFA BERANA.

Jako byl Beran v první republice představitelem převážně zemědělského lidu organizovaného v Republikánské straně, tak Antonín Hampl byl vůdcem průmyslového dělnictva a předstevou sociální demokracie. Není divu, že tyto významné politické tendence doby našli brzy – v zájmu republiky, její konzolidace a bezpečnosti – cestu trvalé spolupráce i osobního přátelství. Tato spolupráce našla konkrétní výraz ve vytvoření tzv. rudozelené koalice, která se stala od samého počátku nového státu páteří a spolehlivou základem skoro každé vlády a úspěšného politického a hospodářského vývoje v bouřlivých poválečných letech 1910–1930. Beran a Hampl byli političtí architekty rudozelené koalice a její hlavní představitelé a obránci až do samého konce. Sdružovala je starost o mládou republiku, péče o diobný pracující lid.

Beran a Hampl byli také cílem nejrudšího útoku ze strany komunistů, kteří, poslušni moskevských rozkazů, systematicky oslabovali a rozvraceli novou státní. Hampl, přirozený vůdce dělnictva, předseda největší odborové organizace kovodělníků a předseda sociální demokracie, měl úspěšně komunistické plány a odhaloval jejich demagogii s Lidovou frontou i jejich nepřátelství vůči demokratickému státu. V tomto úsilí o záchranu a rozvoj republiky nalezl plnou podporu Rudolfa Berana. Proto byli oba tak nenáviděni.

Jsem přesvědčen, že jako byl Beran po druhé světové válce postaven před Lidový

soud a nespravedlivě odsouzen na doživotí, že stejný osud by byl stihl i Antonína Hampla, kdyby se o tragický konec jeho života nepostaral nacist. Stačil si přečíst knihu bý. komunistického ministra zahraničí dr. Jiřího Hájska „Zhoubná úloha praviceových socialistů v ČSR“, ve které právě Hampl je předmětem hanebných a přímo zblbských útoků a kde autor přímo uvádí, že se socialisté demokracie je třeba mluvit Jan prostřednictvím policie, prokurátorů a soudců. Hamplův nejbližší spolupracovník Vojtěch Dundr ostatně skončil život – stejně jako Beran – v komunistickém žaláři...

It. Bureš mluví o politickém nadání, osobním přátelství a statečnosti obou vedoucích mužů československého státu – Berana a Hampla. Sám ze své zkušenosti vím, že jejich spolupráce v těžkých a nebezpečných dnech po Mnichově a zejména po březnu 1939 zamezila tomu, že se správy nad zbytkem ČSR nezmočila fašistická lůza, která pod ochranou nacistů se o to vážně pokoušela.

Byl jsem např. svědkem toho, jak tato sebranka přežila Lidový dům, obsadila telefonní centrálu, tiskárnu, redakci býv. Práva lidu a sekretariát strany a mládeže. S Františkem Raušem, gen. tajemníkem mládeže, jsme okamžitě kontaktovali předsedu strany Hampla a informovali jej o hrozné situaci. Hampl zavolal Berana, který se obratem spojil s ministrem vnitra a policejním ředitelem Prahy a nařídil tvrdý policejní zásah. Za několik minut byla fašistická chůra z Lidového domu vytlačena a my jsme se mohli vrátit do svých kanceláří. Nebylo to poprvé, kdy Lidový dům byl násilně obsazen. Už v roce 1920 se neoprávněně Lidového domu zmocnili komunisté. I tehdy, v důsledku politické spolupráce obou velkých demokratických stran, byli komunisté z Lidového domu vyhoštěni.

Jsou slovy dokladu o tom, jak Beran pomáhal exilu a dr. Benešovi, jak svým pevným postojem, politickým rozkladem

a správnou taktikou uchránil stát a jeho obyvatele před nejhorším. Aby vynikl politický profil R. Berana a jeho mimořádná osobnost, je si třeba přečíst jeho obhovoací řeč před pražským Lidovým soudem. V nesmírně těžkém a nepřátelském ovzduší Beran obhájil svůj postup. Věcným rozborům situace Beran přímo klasickým způsobem ukázal na smrtelné nebezpečí, ve kterém se tehdy nacházel bozbranný národ a jeho bezmocné vadení o v nejdelší chvíli svého vlastního života, stalo před soudním tribunálem, nastavil statečně zrcadlo jak nacistům, tak komunistům.

Tato odvážná řeč ovšem neměla nejmenší vlivu na přiměrné soudce, protože – jak známo – už dávno před procesem komunistické politbyro rozhodlo o tom, že Beran je viněn a že musí zemřít ve vězení.

Je nejvyšší čas, aby se generace, vyrostlá během komunistického režimu, dověděly plnou pravdu o lidech jako byli Beran, Hampl, Dundr i tisíce dalších, kteří nevinně trpěli v době komunistické krutovlády, a také plnou pravdu o lidech, kteří se nelehce dostali do podobné dopouštěli a nescou za před národem a soudem dějn plnou odpovědnosti.

Pozn. redakce: Autor tohoto článku, Václav Holub, byl před druhou světovou válkou blízkým spolupracovníkem předsedy Čs. sociální demokracie – Antonína Hampla. Po válce, kterou prožil v řadách čs. zahraniční armády na Západě, byl až do únorového puče poslán do Národního shromáždění a jedním z nejrozhodnějších odpůrců komunistické infiltrace. Po porážce demokracie odešel znovu do Anglie, kde žije podnes. Po dlouhá léta byl úředním tajemníkem exilové ČSSD a činným funkcionářem legionářských i jiných organizací. Letos 8. srpna oslavil Václav Holub ve své 85. narozeniny. Dodatečně přejeme hodně zdraví.

POLYGON 554

A privilege

In the November 1994 edition of Saturday Night there was a well researched article by Daniel Stoffman on the current mess in our immigration department. It convinced me more than ever that it's high time to return to the principles which applied in the 1950's, when Canada's economic needs played an important role in the selection process of immigrants and political refugees. We must put an end to the policy introduced by the bleeding heart liberals in the 1970's which allows a great number of newcomers and in particular phony refugee claimants, to take more from the country than they give; a policy which has indeed become - as Stoffman put it - "an open door travesty". I know, since I am one of those who was admitted to this great country under the 1950's guidelines.

I came to Canada in 1949 as a "government sponsored refugee". Our particular group consisted of about 100 young men, mostly university students whose studies were interrupted by the 1948 communist coup in Czechoslovakia. The selection process took place in refugee camps in Germany and included a strict medical examination, fingerprinting and screening by Canadian immigration officers in order to eliminate "undesirable or criminal elements". One of the conditions of acceptance was a commitment (made in writing) to work on a farm, in a northern mine or bush, for minimum wages for a period of one year. The International Refugee Organization arranged for our transatlantic crossing on board a US Army troop carrier. The Canadian government paid for our train trip from Halifax to Toronto where we stayed several days in a war-time camp near Ajax while awaiting departure to our place of employment. We were given military style "barrack room" accommodation and three "square meals" a day; no government sponsored English language training, no training allowance or welfare payments.

I spent my first year working on two farms in Ontario - first near Stayner then near Collingwood. I received free room and board and \$45 per month for a 10-12 hour seven-day work week, while the going rate for an "ordinary Canadian" farmhand was room and board and \$80 to \$90 per month for a 8-10 hour six-day work week. I did not consider myself being exploited or discriminated against - I was grateful to Canada for accepting me and considered the conditions of my contract as my contribution to my new homeland.

After the completion of my contract I had a few more physically demanding jobs - construction worker in Ontario, lumberjack in Quebec, hard rock miner in Sudbury, ranchhand and tunnel driller in British Columbia. During the Korean War I enlisted in the Canadian Army, and eventually pursued a military career in physical education and recreation. Let me share with you the closing remarks from my farewell address made in June 1981 when I retired as Commandant of the Canadian Forces School of Physical Education and Recreation at the Canadian Forces Base Borden: "...As my military career comes to an end, I consider myself very fortunate that I am able to retire from this position of responsibility. I am filled with joy and pride, but also with some sadness. The joy comes from the job satisfaction as well as from the successful accomplishment of certain goals I have set for myself. I am proud and indeed honored that I was able to serve in the Armed Forces of this great country which offered me a homeland when I had to leave my native Czechoslovakia more than 30 years ago as a political refugee. And I feel sadness when I think of the millions of people throughout the world who do not enjoy the freedom which most of us take for granted and often do not fully appreciate..."

On the basis of my personal experience, I believe that our immigration policy should be based on the principles that applied in the 1950's - i.e. all new immigrants, including refugees, should be expected to make a positive contribution to the Canadian economy before being able to enjoy all the benefits being available in the Canadian society that make Canada the number one country in the world. In my view, granting of Canadian citizenship should be regarded as a privilege that must be earned rather than a right that could be demanded even by those who may not be worthy of it.

"Anglo-Press"
Ottawa, Ont.

Nov. 16, 1994

Jerry Kasanda
Egbert

Ministr obrany Holáň jednal v Kanadě

Ottawa - Ministr obrany Vilém Holáň věra po jednání v Ottawě řekl, že český a kanadský názor na rozšíření Severoatlantické aliance nejsou nijak vzdálené. Dodal také, že se obě země shodují, že stažení mezinárodních jednotek z bývalé Jugoslávie by bylo známkou nezdaru, a proto oba státy i nadále usilují o politické řešení tamní krize.

MPP 26/11.94

Český ministr obrany, velitel Vilém Holáň, měl 27. 11. t. r. jednání v Kanadě. Shodou okolností se setkal s kanadským ministrem obrany, který na kanadské vojenské nákladní lodi Borden procházel japonským a japonským úřadkem. První zleva je gen. Karel Pezl, b. český voj. atašé ve Washingtonu, plk. Jiří Gicel, b. je p. ministr obrany, 2. zpr. gen. Jan Jan. 2. zpr. plk. Karel Pezl.

Kanadské Listy

INDEPENDENT MONTHLY
IN CZECH LANGUAGE.

Publisher and Editor: Mírko Janeček.
Tel. /905/ 278-4116.

Články, objednávky inzerátů, opravy
adres a předplatné lze poslat na:
"Kanadské Listy", 388 Atwater Ave.,
Mississauga, Ont. L4S 2A3, Canada.

Předplatné na 1 rok:

Kanada ...	\$ 20:00
USA, jako tiskopis ...	\$ 22:00
Evropa, jako tiskopis ...	\$ 24:00
USA, letcky ...	\$ 28:00
Evropa, letcky ...	\$ 34:00

Období v České republice:

Dobrovoľná prehlásenie v koro-
ndu lze zaslat na adresu:
Favel Svoboda, Na Vyhlídce 175,
152 65 Roztoky u Prahy.

Ze života krajanů

Obětavé pa-
ni Dagmar
Maršálkové, býv. rez. Bramptonu, jsme omy-
lem "přišli" jiné jméno. S omluvou prozrazujeme, kde je nyní: Dagmar Maršál-
ková, RR 1, Minden, Ont. KOM 2K0. Krajané v Bramptonu ji postrádají. --Pěkná
ván. karta došla ze St. Catharines, Ont.: jsou na ní Petr Beneš st., 78, s paní
Anuší, 70 a s vnukem Joshuem. --F. Klimeš má zajímavého koníčka: čte všechny kni-
hy, které se týkají heydrichiády a 2. světové války. Poslal nám ukázky a roz-
bor několika kapitol z paměti W. Schellenberga. --Putovní výstava českého min.
kultury "Bedřich Smetana-Legendy mé vlasti" měla značný úspěch v Montreálu,
v Ottawě a v Torontu, kde byla součástí "Dnů české kultury", v jejichž rámci
se konalo několik vynikajících koncertů /Boris Krajný, Jan Novotný, Talichovo
kvarteto, Kociánovo kvarteto/. Nové Divadlo uvedlo "Vraždu na faře" a v angl.
jazyku hru Jaromíra Nováka "The Gray Zone". --Z BC se ozval Vincenc Rechner
s rodinou; vzpomíná na Toronto a přátele tady v dobrém. --Sourozenci Kateřina
a Martin Tiší, vynikající sjezdáři, trénovali 600 km na sever od Vancouveru,
ale ve Světovém Poháru prý budou startovat za Českou Republiku. Vzdor tomu,
že jim nedávno někdo v Mariánských Lázních z uzamčeného kufru ukradl všechny doklady. --
Kanadský rezident Josef Fojtík, vystavuje své díla v ostravské Galerii Chagall. Jde o 50
olejů, kreseb a grafik. --Býv. děkan katedry obchodu tor. univerzity, J. Douglas Tomlinson, pů-
sobí v rámci projektu CISO Int. Service jako poradce ve frýdecko-místecké firmě Goodwill.
Vzniká tam vyšší střední škola zahraničního obchodu a cestovního ruchu. --Na policejní ško-
le v Hrdlořezích působí 2 členové RCMP; při návštěvě Brna je doprovázel mjr. J. Přikryl. --K.
Janouch z Montreálu přeje čtenářům "KL" pěkné vánoce. --O "Eskymo"-Welzlovi hodně ví p. Ctí-
bor Lolek, U horního rybníka 3, 789 01 Zábřeh, ČR. Pamětní deska bude asi na domě Pod pod-
loubím, kde Welzl ztratil své dětství. --Květa Nedvěďová, Loštáková 403, 506 01 Jičín, hledá R.
Weissovou, roč. 23, z B. Budějovic; má žit v Kanadě od r. 51. --Čiperná dr. Nora Zelenková, tajem-
nice čs. velvyslanectví v Ottawě pro tisk, kulturu a konz. záležitosti, nám poslala zajímavý
projev p. prez. Havla během Svět. Kongresu PEN-klubu v Praze. Zájemcům rádi pošleme kopii. --
V Alliston, Ont. působí jako vychovatelka v kan. rodině Monika Hnátková, nar. 1970 v U. Hradi-
šti; žila v Krnově a naposled v Praze. --Toronto a okolí navštívila skupina 34 vedoucích
větších českých stavebních firem. --I krajané objevili krásnou přírodu v Kortright Centru,
sev. od Woodbridge, Ont. Mají zajímavé zimní programy. --Krajané v Montreálu ušetří spoustu
peněz na poštovním, když si popřejí pěkných svátků pomocí "Věstníku čs. spolků", který redi-
guje neúnavný dp. Janíček. --Do čela Sokola Masaryk v Montreálu byla zvolena Věra Gazdová.
--Populární Šibřinky v Montreálu budou 21. ledna 95 ve velkém sále radnice Town of Mt. Royal.
Úspěšný Vánoční oběd seniorů byl 10. 12. --Milan Kocourek z Ottawy se svěřil "Špiглу", že ho
na Západě čekalo zklamání. Vyšla z toho litání na dvě pokračování. --V autonehodě poblíž
Toronto uhořel krajan Sýkora. Bližší podrobnosti neznáme. --
V. Jančárek z Ml. Boleslavi daroval knihovně na Masarykovu
několik knih o TGM. --22. 12. tomu bylo 15 let, co v Torontě
zemřela Ruth Petříčková, nar. 8. 4. 23 jako Nagyová ve Vanovi-
cích na Moravě. --Na ambasádě pracuje rada Proseč. --L. Dra-
hotský si vyměnil několik dopisů s p. Suchmou, kterému se ne-
líbilo, že se někteří krajané přišli rozloučit s odcházejí-
cím diplomatem J. Rychlíkem. --Karel Velan z Montreálu zastu-
puje v Kanadě Výbor dobré vůle-Nadačí Olgy Havlové. --Min.
mzda v Ontariu od 1. 1. 95 je \$6:85 na hodinu. --V Torontě ži-
je molekulární biolog Ivo Polach. --"Moravský Výběr" M. Ko-
courka, 60 stran, měl článek "Já nic, já poradce", o Bojarském.
--Torontem projela /cestou na
Floridu/ Květa Niklová. Už se sluní
na Madeira Beach. --V St. Jacobs u
Kitcheneru zemřel 14. 4. 94 obětavý
krajan Jan Karger z Bohdíkova.

V prestižní lokaci na
kaném břehu jezera On-
tario/ se nachází ná-
meček arch. Adamsona,
který nyní patří mě-
stu Mississauga. Díky
skupině obětavců v Mis-
sissauga Music Educa-
tion Foundation je tam
pobočka Král. hudební
konzervatoře se 600
studenty všech oborů.
Mezi instruktory je ně-
kolik našich krajanů a
krajanek, včetně prof.
Dagmar Rydlové, pův. z
Rakovníka /je roz. Ot-
tová/. Náš reportér ji
zachytil v okně restau-
rované budovy.

Jakýsi muž telefonuje do pojišťovny. Následuje
rozhovor:
„Chci se dát pojistit na život.“
„A kolik je vám let?“
„Sedását osm.“
„Aha. Nu tak nás navštivte ve středu.“
„Ve středu nemohu. Ve středu hraju s tatínkem
tenis.“
„Ano? Jak je starý váš otec?“
„Je mu devadesát tři let.“
„Hm. No tak přijďte ve čtvrtek.“
„Nemohu. Ve čtvrtek jdu na svatbu dědečkovi.“
„Dědečkovi? A kolik je mu let?“
„Stojednadvacet.“
„Stojednadvacet let a to se ještě chce ženit?“
„Jak to chce? Musí!“

6ti-měsíční Luc Sergent s matkou Moni-
kou, roz. Janečkovou, navštívil br. Jana
Waldaufa, aby se přihlásil do Sokola.
Br. Waldauf je pro mnohé stále Sokol č.
1 v zahraničí. Bydlí v Mississauga, Ont.

Vzornou hostitelkou/hostess/
v elegantní restauraci hote-
lu Sheraton Gateway je naše
Andrea Hradilová, 19. Je v
Kanadě od r. 1981.

Pražské uzenářství

638 Queen St. West
TORONTO, ONT M6J 1E4

Tel.: 361-1787

V delegaci sední českých poslanci, které do Kanady nedávno
přivezl dr. Milan Uhde /předseda parlamentu ČR/, byl také inž.
Tomáš Štěrbá, člen zahraniční-
ho výboru. Přiznal se, že je ro-
dák z Pardubic, rezident Klatov.

Consulate General
of the Czech Republic
1305 Pine Avenue West
Montreal, Que. H3G 1B2
tel: (514) 849-4495 fax: (514) 849-4117

Máte zaplacené předplatné?

kultura

ČESKÉ VÁNOCE.

S Janem Masarykem u kávy, kterou si ke čtení uvaříte tentokrát sami

Jan Masaryk, syn zakladatele našeho státu a jeho prvního prezidenta, připomínal svým jadrným humorem a neopakovatelným šarmem trochu uvažování Jana Wericha. Když po něm jednou chtěli recept na štěstí, dopadlo to takhle:

Recept na štěstí

Tak chcete slyšet ten recept. Dobře. Zkusím.

Tak za první: Človče, snaž se mít rád lidi! Mysl víc na ně, než na sebe. A pamatuj si, kdykoliv někomu pomůžeš — někomu, kdo si to zaslouží — budeš mnohem šťastnější. Tohle je první příkazání.

Druhé příkazání: Budeš si opakovat první příkazání desetkrát za den! Budeš si taky říkat třikrát denně k snídani, k obědu a k večeři, že chceš být kříženec mezi Einsteinem a Napoleonem. Takže tohle není důležité, protože ono i to nejmenší kolečko v mašině je důležité a dělá svou práci, když se pořádně točí. Zkrátka, musíš mít v sobě co nejvíce pokory. Poněvadž pak tě nebude žádný neúspěch žrát. Nebudeš mýslit na bobkové věnce, ale na to, abys byl užitečný.

Za třetí: Pro Boha tě prosím, človče, směj se taky někdy! Já vím, že život není zrovna cirkus, ale taky to není mučična. Tak proč musíš dělat dojem, žeš utek z nějakého kusu od Ibsena? A moc nehloubej. Ono by to bylo i s Hamletem dopadlo líp, kdyby se byl někdy taky zasmál.

Za čtvrté: Zkus dělat, co opravdu děláš rád. Když nemůžeš být astronom ve dne, tak se dívej na hvězdy aspoň v noci.

Za páté: Nebud' namísta! Ono je mnohem lepší sbírat zkušenosti a silné zážitky než prachy.

Za šesté: Koukej kolem sebe na každém kroku a nauč se tědit z malých věcí. Kdo ví, jak se dobře divat na večer, ten může najít na jednom chvilu v zahradce za barákem víc krásy a prožití přitom mnohem víc, než by viděl a prožil druhý, když jen třikrát kolem světa.

Za sedmé: (bylo to za sedmé?). Zajíměj se o co nejvíce věcí! Ovšem! A hlavně o každého. Ono se i na tom nejnudnějším chlupovi najde něco zajímavého.

Za osmé: Nerozčiluj se! Rozčilení není program, jak říkal můj táta. Nevybuchni pro každou blbost. Když ti někdo šlápně na kuří oko, nemusíš mu proto šlapat na krk. On to třeba tak nemyslel.

Za deváté: Musíš mít nějakého koníčka! Třebas se nauč zpaměti jízdní řády všech vlaků na celém světě.

Vzpomínám — kdýž mladá jsem byla na vánoční píseň chudých koledníků, jenž štedrým večerem se nesla, za dary — slova modlitby a díky.

Vánoční poezie nahradila bídu, kde nebyla, tam aspoň srdce měkla štedrá ruka a mír popřál lidu, by ten večer se láska rozsvítila.

Alena Hrubá

Čapkova 1663

256 01 Benešov u Prahy
Czech Republic

Z České republiky

To je mi jedno. Ale mít koníčka je náramně důležitá věc. Pomůže to člověku, aby taky někdy vypřál.

Za desáté: ...Ale počkejte. Já to nemůžu namáčet všchno do desatera příkazání. On člověk musí dělat moc a moc věcí, když chce být šťastný... Jistě na mnoho důležitých věcí zapomenou, ale alespoň takhle (spočítej si to sám): Tak — nikomu nic nezavídejte. Ono to nepomůže. Nezavírejte se nikdy do své skořápky, ať je sebekrásnější. Tělo chce být taky šťastné. Tak s ním chodte na čerstvý vzduch. Zdraví je náramně důležitá věc. Ne, že by nemocný člověk nemohl být šťastný. Já znal v životě moc lidí, co se jen tak drželi jako pára nad hrncem, i mrzáky a lidi s těžkými nemocemi, kteří byli přesto možná šťastnější než my. Ale zdravý člověk může žít ještě plnějším životem. A znovu: nezavírejte se do sebe. To je to nejhorší. Ale to se ví, tohle je zas jen to, co jsme řekli v prvním příkazání. Zkus to, človče, mít rád lidi. Když je budeš mít opravdu rád, budeš vždycky radši dávat než brát. A dávat, to neznamená jen rukavice k svátku a bačkory k Ježíšku. To znamená dávat taky to, co je v tobě. Tady a tady. (Ukázal na srdce a na hlavu). To je dobré. To nejlepší, co je v tobě. Dělit se o život. To je ono.

Jo, ale ještě jedna věc. Za sedmadvacáté. Nemysli si, že podle tohoto receptu budeš zaručeně šťastný člověk. Ono se k tomu potřebuje taky trochu štěstí. Potřebuje se k tomu například trochu tohoto vzácného koření, kterému se říká láska. A tohle nedostanete na listky. A taky to nekoupíte na černém trhu. Na to musíte mít štěstí. Bud' to najdeš, nebo ne. Dobrá kucharka dokáže upecti něco dobrého i bez těch předepsaných osmi vajec. Když to musíš být, můžete přidat místo tohoto koření, o kterém jsem teď mluvil, jiné kterému se říká všelijak. Moudrost, rezignace, brát život jaký je a ještě všelijak jinak. Však víte, co myslím.

Ale my tady kecáme hodiny nestojí. Musím běžet z hranic M. Sládky s rodinou. Byl vrácen eskortou do Prahy. Firma Bača plánuje odevření sedmi nových maloobchodů v Praze.

Známý kan. novinář dr. John Gellner nahlédl do dvou čísel nové české revue "Heart of Europe". Uznal, že obsahem i technicky dobře reprezentuje Českou republiku. Revue vychází v Pardubicích a adresa je: THEO PUBLISHING, Palackého 1947, 530 02 Pardubice. — Býv. vydavatel "Severských Listů", Jan Stránský, má 3 adresy: jednu ve Španělsku, druhou ve Švédsku a třetí: Kubišova 39, 182 00 Praha 8. Tel. 664 10502. — Ve zlatých dobách učil R. Falbr policajty jazyky a jeho lustrace je pozitivní. To by nemělo vadit jeho dnešní práci: je předsedou Českomoravské Komory odborů. — Mezi světové památky UNESCO bude zařazen poutní kostel sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře ve Žďáru n. Sázavou. — Vášnivý sběratel známek by si rád dopisoval s krajanem v Kanadě. Adresa: Josef Dvořák, Záseka č. 6, 594 43 p. Netín, ČR. — V Pardubicích vzpomněli 630. výročí smrti prvního českého arcibiskupa Arnošta z Pardubic. Přijel p. kardinál M. Vlč a biskup Otčenášek z Hradce u Pardubic. — J. Herman z Prahy se zamyslel a napsal pro "KL" úvahu "Mládí a stáří". — Chod J. Hinterholziinger byl v 50. letech dlouho vězněn; jeho pohnutý život zachytil dr. Jiří Kotyk v seriálu ve "Zprávách Klubu přátel Pardubicka". — Informační Bulletin ČS. ústavu zahraničního má nyní také Právnícké okénko; první článek se jmenoval "Podnikání v ČR". Adresa: Karmelitská 25, 118 31 Praha 1-Malá Strana. Tel. 245 10067-8. Předsedou je Jaromír Šlápota. — Zajímavá situace na východě Čech: o místa primátorů v Hradci a v Pardubicích se ucházeli dva bratři: Bohdan a Martin Dvořákové. Martin byl znovu zvolen primátorem Hradce, ale jeho o 7 let starší bratr v Pardubicích neprošel. Oba se narodili v Pardubicích. V tisku zasproskočily zprávy, že se uvažuje o zřízení velkoměsta sloučením obou měst, pod jménem Hradubice. — Na nám. Přemysla Otakara II. ve Vys. mytě znovu vynikl soukromý obchod rodiny Tichých. Byli tam od r. 1771. Dnes má nápis: "V. Tichý-Lahůdky u Raká". Ve-

Čeští turisté si vylepšili pověst v cizině

Praha (tro) - Čeští turisté, kteří čím dál více cestují do vyspělých evropských zemí, si letos vylepšili v cizině pověst, již si nevhodným chováním a krádežemi pokazili v minulých letech. "Návštěvníci z České republiky se pomalu v cizích zemích začínají mezi řádky." uvedl vrchní ředitel sekce právní a konzulární ministerstva zahraničí Pavel Vošalík.

Přesto měli tuzemci v cizině během léta potíže, které vznikly především z neznalosti předpisů a zvyklostí té které země. Nejvíce trestných činů čeští občané spáchali v Německu a v Rakousku. Podle ředitele konzulárního odboru ministerstva zahraničí Ivana Záleského se mnoho lidí stále mylně domnívá, že zastupitelské úřady mohou v případě zadržení nařizovat místním orgánům, aby českého turistu propustily. Úřady a policie v zahrani-

čí však svůj přístup vůči českým turistům zpřísnily. "Doba hájení z porevoluční doby definitivně skončila," řekl Pavel Vošalík.

České ambasády v cizině letos musely vystavit téměř osm set nových dokladů, o něž byli lidé všemohoucí okradeni. "Přestože už je možné pět let svobodně cestovat, jsou turisté stále stejně neopatrní," uvedl Ivan Záleský. MFD 25.11.94

Hotel Negra, Gagny, Francie, v létě r. 1948: muži po únorového exilu-zleva: Dr. Mojmir Povolný, dr. Hubert Ripka, prof. František Kovárna a dosud Prahou neuznaný poslanec Alois Čížek, který po celou řadu let vydával satirický měsíčník "Bič". Na poradě v hotelu byli i Štěpán Otruba a Antonín Bartoš, ale na snímku chybí.

— Praha. Jsi sluncem mého života! I kdyby se měly stáhnout nad našimi hlavami mraky a buračet bouře, my budeme společně vzdorovat každému krupobití osudy — rozplýval se Eduard — ještě mi vysvětlí, říká Eva — je to vyznání lásky nebo meteorologická zpráva?

— Já vám říkám, že ženy snášejí bolest o hodně stotočněji, než muži.
— Vy jste lékař?
— Ne. Prodávám dámské boty.

Praha plánuje odhalení pomníku T. G. Masaryka

Praha. V Praze, nejspíš na Palachově nebo Senovážném náměstí, by měl být u příležitosti 145. výročí narození prvního československého prezidenta T. G. Masaryka, jež připadá na 7. řízen příštího roku, odhalen jeho pomník. Sdělit to primátor Jan Koukal. Částka na vybudování pomníku dosáhne zhruba čtyř milionů korun, přičemž hlavní město přispěje 500 tisíci korun. Společnost pro postavení pomníku T. G. M. chce využít již existující sochu Vincence M. ...ského.

"MFD", 15. 10. 94.

ČTVRTÍ HODINY OD NIAGARSKÝCH KASCÁD

George & Mana Beneš

Rezervace na č. /905/646-7300.

O LETCÍCH

Za dobrým
člověkem...

Vincenc Hodek. Narodil se 14. listopadu 1904. Patřil tedy ke generaci, která musela projít několikaletými revolučními změnami, jež přelivávaly Evropu i Evropany. Bylo mu čtrnáct, když skončila první světová válka a v Evropě se měnily hranice a názory. A vznikla Československá republika. V té kluk z pražského předměstí Holešovic a od vltavských vin, na kterých byl jako doma, se zhlédl v aviatice, jak se tehdy říkalo, a naučil se ovládat i vzdušné prostory. To určilo, jeho další životní záměry.

Bylo mu třicet, když se postavil na vlastní nohy a začal vyrábět přístroje. Za několik let ho lidé začali titulovat pane to-várníkem, ale to nebylo úplně správné. Byl spíše náčelníkem party dělníků, mistrů, inženýrů, konstruktérů, která aniž o tom mluvila, odváděla práci o něco lepší než bylo předepsáno. Bylo to i tím, že sportovní pilot Vincenc Hodek každý nový přístroj a každý nový typ osobně vyzkoušel.

Stalo se však, že Československo bylo předloženo Hitlerovi. Dobu, která následovala, Hodek prožíval nejen jako to-várník, ale i jako agent číslo 23 jedné z ilegálních protinacistických organizací. Navíc v jeho podniku tajně pracoval inženýr Stanislav Kříž na konstrukci nového sportovního letadla. Na konci okupace v roce 1945 byla poslední konstrukční verze nového letadla hotová: dvoumotorový jednoplošník HK-101. Byly vyrobeny dva prototypy. Ten první 4. září 1947 zalétal zkušební pilot ministerstva dopravy Koucký, a mohl prohlásit, že jeho letové vlastnosti ve všech parametrech, jak to bylo u Hodeků obvyklé, jsou o něco lepší než se žádalo a předpokládalo.

Vincenc Hodek zviláčil.

Když po únoru 1948 byla hodnocena jeho minulost, nad HK-101 číslí ruka jen mává a Hodek byl zařazen do kategorie vykořisťovatelů. Ale toto ohodnocení nevyšlo od jeho zaměstnanců! Rozhodl se proto opustit vlast. S rodinou a inženýrem Křížem se o to pokusili v dubnu 1948. Neúspěšně.

Letiště v Kleevech v srpnu 1947: Hodekovo letadlo HK-101. Zalétal je úspěšně sám pilot Kautský. Během let. die v Ruzyni dostalo přezdívku "sportovní stíhačka". Po únoru 48 šlo do šrotu..

Z Kapuskasing, Ont.
se ozval p. Donald

Campbell; pro nemoc nedokončil restauraci Spíř-firu, který patřil k 312. RAF peruti za války. --29.X. vzpomněl gen. K. Pospíchal v Anglii 50. výročí zá-zračné záchrany svého života, když jeho letoun havaroval a jeho kamarádi přišli o život. --Franc. velvyslanec v ČR dekoroval Řádem čestné legie s titulem Rytíře gen. Frant. Fajtla. Jiná vysoká franc. vyznamenání dostali gen. K. Mrázek, gen. St. Raymon, J. Adam, J. Irving, M. Jiroudek, A. Kříž a Jaroslav Svoboda. --Jaroslav Chmelík "omlátil městské radě Holešova o hlavu jeho nekulturnost". --V Prostějově měl 23.11. pohřeb býv. pilot RAF Josef Kiška. --Podle J. Chmelíka je ve Sdružení zahr. letců stále 7 údajných agentů StB. --Přes gen. V. Bergmana došel dopis G/C D. Blackwooda, velkého přítele Masarykova ČSR a našich letců. --K našemu č. 9/94: Hugo Hrbacek je 4. zleva. --Býv. zbrojář Sklenář spáchal v 50. letech sebevraždu s paní jako důsledek pronásledování komunistickou justicí. --Vlad. Roubalovi je věnována jedna kapitola v knížce "10 křížů" od K. Kukala; Roubal byl zastřelen při útěku z Jáchymova. Záhadou zůstává případ S. Müller-
ra, který se dostal do uranových dolů a nikdo o něm víc neslyšel; sloužil u 312. --E. Pokojný z Chicaga věnoval do našeho archivu pásku ze setkání gen. J. Ambruše s delegací Svazu letců z Prahy v říjnu 93 v Chicagu. O p. generála se obětavě starali p. Kopecký a paní Nováková.

--Kamarády zdraví z Austrálie J. Doubek, z Prahy manželé Peřinovi. --"Newcastle Herald" měl reportáž o Jardovi Novákově, kterému za války říkali "Tkaníčka". --28.X. byla v Mokřem u Opočna odhalena deska pplk. V. Valešovi od 311. Zahynul při bombardování Hannoveru 19.7. 41. --Angličan J. Pearce vlastní jediný dochovalý Focke-Wulf Fw 189, vyrobený v pražské továrně Aero. Na raritu se přijela podívat skupina z LHS z Prahy. --2 km od Ruzyně byl otevřen PILOT CLUB. Duši podniků je Michal Kořízek, Kněževes 171, Praha-Západ. Tel. 312-31 18. --Vincenc Hodek zemřel

Proto jsem ho o pár dní později mohl přivítat na Pankráci, v místnosti bez kliky a s okénkem, jímž bylo vidět jen kousek oblohy. Náhoda. Aspoň jedna příjemná v prostředí ne právě příjemném. Znal jsem Vincu Hodeka už dost dlouho, znal jsem ho jako podnikatele, jako pilota i za debatním stolem aeroklubu, znal jsem ho jako člověka ne příliš mluvňého, zato bystře uvažujícího, rozvážného a rozhodného, a přece mě překvapil, když mně jednou řekl:

"Snad je dobré, že nás chytli. Já si totiž nedovedu představit, že bych mohl žít někde jinde. Tady je můj domov a není to jen proto, že jsem se tu narodil, já cítím, že patřím k lidem tady. A pak, moje srdce je v Holešovicích u Vltavy."

Žili jsme tam v té době číslo 10 spolu do června, kdy odešel po amnestii vztahující se na nepovolené opuštění republiky. Po několika letech, kdy i já byl na svobodě, jsem ho potkával v pracovní kombiněze s těžkou taškou přes rameno. "Dělám mechanika, údržbáře, ale nemají mě rádi. Říkají, že jim kazím normy. Jenže, já to jinak nedovedu."

Neměli ho rádi! Asi to bylo o něco víc, takže přece jen odešel s rodinou do Spojených států, kde i dožil. Jak mi pak napsala paní Marie Hodeková, s tešnou vzpomínkou na milovanou Vltavu.

Těžký hřích na něm spáchali ti, kteří ho o ni připravili.

"L+K", 21/94. ADAM JIST

Mechanici 312. čs. stíhací peruti za války v Anglii. Kdo je znal a pošle nám jména? /Z archivu K. Hermana, Austrálie./

Z recepce, kterou na počest ministra obrany dr. V. Holáň v torontském Granite klubu uspořádal p. Tomáš Baťa. Zleva: Plk. let. dr. John Gellner, DFC, ministr Holáň, dr. Zdeněk Borkovec, náčelník štábu gen. Jiří Nekvasil, p. Tomáš Baťa, dřívější náčelník štábu gen. Karel Pezl a /nejspíš/ plk. Jindřich Lesný, ředitel odboru obrany a bezpečnosti v Úřadu vlády ČR. Na snímku není gen. H. K. Jeffery, OMM, CD, který zastupoval kan. armádu.

28.8.1977 v Richwood, N.J. -- Jiří R. Moravec napsal v "L+K", č. 20/92 tuto informaci: v supertajné am. let. jednotce nad Koreji sloužil i Čechoslovák, Jaroslav Gajdoš. Spec. vybavené fretky RB-50G měly za úkol shromažďovat a analyzovat zdroje vyzařování elektromagnetických vln nepříteli. Byly vybaveny také trikovým zařízením k vyprovokování činnosti mlčících radiolokátorů a k odhalení jejich techn. možností. Lt. Col. J. Gajdoš žije v Riverside, CA. --Novou plk. uniformu pro Boba Velvarského slíbil zařadit plk. J. Váňa v Praze. --Jan Štěrba, rezident Kunovic, sloužil za války jako četař-let. mechanik, u 310. 6.9. slavil své 82. narozeniny a v Uh. Hradišti se stal čestným členem Klubu vojenských důchodců.

--Na fotkách jsou: Lad. Kristen, Jar. Tatalák, V. Raba, O. Ričter a B. Štefan. Příp. otiskneme. --Názor Boba Velvarského re kniha J. Duda: "Velitel stíhacího letectva": "To nepasuje! Má sice bohatou minulost, ale tento titul mu nepasuje".

Jinak mu leží v žaludku býv. velitel Mirova Kohlíček, který žije v Brantfordu, Ont. Fakt, že se do Kanady dostal v lednu 1970 s letenkou, na kterou si půjčil od Am. Fondu pro Čes. uchylíky je "do nebe volající". --Máme foto skupiny čs. letců na letišti v Toulouse ve Francii v r. 1940. --V Kruceburku /dříve Křížová/, okr. Havl. Brod byla 28.10. veřejná beseda s B. Jarošem, A. Vendlem a I. Gablechem. Iniciátorkou byla pí Pecinová, která pracuje na obci; založila také "Spolek přátel Kruceburku" a "Nadaci Jana Zrzavého", který je nachován na místním hřbitově. --Ivo Tender změnil adresu na: 2 Baronsmead, Henley-on-Thames, Oxon RG9 2DL, tel. 0492-5736-01. --V Brandýse n.L. byla odhalena pamětní deska Jiřímu Macháčkovi, který padl 8.7.41 jako příslušník angl. 145. peruti. Zasluhu o desku má Let. klub Brandýs a městský úřad. --V Montrealu /podle J. Bílky/ zemřel Frant. Čigoš, 83, býv. POW. Žil v Kanadě od r. 1957. --V "L+K" vyšly 2 články od A. Štance "Padlý kamarádům umírá v botách". Sloužil u 312. --V č. 19/94 byl zajímavý článek o gen. S. Dvorském, 85, pod názvem "...and his Melody Boys". Narodil se na Malé Straně.

A. Z. JURMAN
Dr. Ing. (Prague University).

Až dosud jsme o něm měli jen zkr. data /RAF č. 787327 a 62 104, 311 Sq., nar. 14. 6. 1919 /přítel JS má chybné datum 4. 1. 19/ v Olešnici u Blanska, zemřel 27. 3. 1976, navigátor/. Nyní se z Walesu ozvala jeho vdova Dorothy a máne další data: po skončení v. gymnázia v Brně šel studovat do Dijonu a do Paříže, kde se hlásil k čs. zbroj. armádě. Během bitvy o Británii sloužil na letišti v Kenley. Měl 2 dcery /dvojčata/.

O VOJÁCÍCH

Nové paragrafy

Státní vyznamenání

Při letošních oslavách v Nor-mandii se náš prezident dostal do nepříjemné situace, neboť na rozdíl od ostatních státníků nemohl udělovat žádná vyznamenání, a to z důvodu, že naše republika v té době žádná vyznamenání neměla. Od letiště letištního roka je však situace jasná.

V současné době máme ně-kolik druhů vyznamenání a zá-kon sám je dělí na řady a me-daile.

Nevýslovným vyznamenáním je Řád bílého lva, který propůjčuje nebo uděluje prezident občanům České republiky za zvlášť vyni-kající zásluhy o stát, zejména v oblasti politiky, správy státu, rozvoje hospodářství, vědy, tech-niky, kultury, umění, školství ne-bo za mimořádné zásluhy o obranu a bezpečnost státu, za vyni-kající velitelskou a bojovou činnost a za významné přínosy ve vlasti i v zahraničí.

Řád bílého lva může být udě-len i osobám, které nejsou nást-ními občany, ale mají zvlášť vyni-kající zásluhy ve prospěch re-publiky.

Druhým vyznamenáním v pa-řadí významnosti je Řád I. G. Masaryka. Tento řád se uděluje jako vyznamenání oso-bám, které se vynikajícím způ-sobem zasloužily o rozvoj de-mokracie, humanitu a lidská prá-vta.

Nežli formou vyznamenání jsou medaile. Zákon upravuje dva druhy medailí, a to medaili Za hrdinství a Za zásluhy.

Medaile Za hrdinství může být udělena osobám za vykona-né hrdinství v boji, ale i těm, kdo se s nasazením vlastním ži-votem zasloužili o záchranu lid-ského života nebo i značných materiálních hodnot. I medaili Za hrdinství uděluje prezident a prezident může udělit i medaili Za zásluhy.

Medaili Za zásluhy může obde-let ten, kdo se zaslouží o stát ne-bo učením samosprávy celek v oblasti hospodářské, vědecké, technické nebo v oblasti kultury, umění, sportu, vědy a škol-ství, obrany nebo bezpečnosti státu a občanů.

Zákon podrobně upravuje vzhled jednotlivých řádů a me-dailí, jejich členění na stupně i způsob jejich nošení.

Řád bílého lva má například pět tříd a jeho I. třída je nejvyš-ší a spolu s řádovým řetězem může být udělena jen hlavám státu. Samotný řád má dvě sku-piny, a to občanskou a vojens-kou. Prezident republiky nále-ží ze zákona řádové insignie I. třídy včetně řádového řetězu. Tato vyznamenání může být prezidentu po skončení úřadu parlamentem propůjčeno i dož-votně.

Řádovým odznakem Řádu bílého lva je granátově červená smaltovaná pětúhelníková hvězdička. Její díly jsou navzájem spojeny lipovými lanky se stříbrnými proužky ke středu hvězdičky. Na středovém medailionu hvězdičky je na třech koncovkách dvaceta-sv stříbrný lev a na rubu je umístěn velký státní znak. Přičo-hu zákona popisuje i další úpra-vu řádu a obdobným způsobem jsou popsána i ostatní vyzname-nání.

Řád bílého lva má přednost před ostatními československými řády udělovány dříve nebo za hranicemi řádu a medailí a před nimi má přednost i Řád I. G. Masaryka, přičemž česko-slovenské řády mají přednost před zahraničními.

Zákon rovněž stanoví, že vyznamenání budou propůjčovány a udělovány českým občanům vždy 1. ledna a 28. října.

JUDr. PhDr.
OLDŘICH CHODERA

Hugo Manton ve svém bulle-tinu č. 65, který vydává pro kra-jany v sev. Anglii, se pl-

CZECHOSLOVAK
ARMY

ně staví za myšlenku, aby Hrob nezna-mého vojína ve Staroměstské radnici v Praze byl slavnostně instalován u příležitosti skončení 2. svět. války v květnu 95.--Olga Šulcová s dcerami byla 17.11. v Praze, ve dny výročí 17.11.39. Její manžel byl jedním z vedoucích studentských funkcionářů. Na Slávu jeho přátelé stále vzpomínají.--JUDr. John Pressburger z Edinburku byl jmenován nejzaslou-žilejším členem Assoc. of Czechoslovak Exiles v sev. Anglii.--K vedlejšímu materiálu o bratrích Mašinových: o útěk přes vých. Německo se pokusilo v r. 53 pět mladých mužů: bratři Mašinové, Milan Paumer, Václav Švéda a Zbyněk Janata. Z nich po-slední dva byli cestou zatčeni a později v Praze popraveni.--"Svoboda" přinesla článek "Veterán od Dunkirku", o plk. Vlad. Čermákovi. Žije v Ostravě-Výškovicích.--Milan Hasal byl povýšen in memori-am na plukovníka. Za války pracoval pro Zpravo-dažskou brigádu a byl vězněn ve Svatobojicích. Zemřel v USA v r. 79.--V žádném dílu Pejskarovy "Poslední pocty" není zmínka o Slávovi Šulcovi.--Štěpán Laner z Berkeley, CA. se přimlouvá, aby se na jaře 95 postavil prostý náhrobek v Torontě pro Rudolfa Nekolu, býv. redaktora vojenských "Na-šich novin" za války a "Obrany lidu" v Praze.--Ka-marády po světě zdraví Bob a Margery Novákové z Anglie.--Bruntál, Šumperk a Žďár n. Sázavou požá-daly ministra obrany, aby v nich zřídil vojenské posádky. Jejich žádost podpořil gen. Podešva z Olomouce.--Plk. Hanák si zvyká na prostějovskou zimu. S Petrem Haluškou a ostatními kamarády od 10. roty z Francie udržuje kontakt.--Žije v Edmon-tonu stále Weinberger?--V. Švéda byl vojákem 3. od-boje: komunisté jej v r. 53 popravili a navíc se mstili celé jeho rodině, včetně starého otce, jako nacisty za 2. války. Podle J. Drahokoupilové byla dlouho vězněna jeho manželka Liduška a oba jeho bratři.--Když jsme otiskli fotku J. Carsona/Kyse-ly/ s angl. přílbou, reagoval slovy: "jen jste se nezmínili, že jsem to byl já kdo vyhrál tu válku".--9. ledna 95 se v Montréálu dožije 88 let JUDr. Fr. Vohryzek-Vernon, býv. mistr v šermu. Působil ve Francii, v Anglii a na východě jako prokurá-tor a později jako předseda polního soudu. Je předsedou odbočky TGM Kanadské krá. legie v Montréálu.--K 55. výročí 17. XI. přijal prez. Ha-vel delegaci býv. studentů-účastníků akce a představitelů Českého Svazu Bojovníků za svobo-du. Promluvil mj. dr. Karel Macháček a dr. Jakub Čermín. Závěrečné slovo měl dr. Jiří Zapletal.--Býv. vězeň hradčanského "domečku" Josef Kotlař oslavil nedávno v N. Borech "70".--A. Kutějová, vdova po záp. vojákovi, prodala statek v Kujavech u Fulneku a stěhuje se do Prahy.--Eustach Bit-ner se stěhuje z Opavy do domova důchodců mimo město.--Maxm. Martischknig byl jedním z vedou-cích pražských studentů během Opletalova pohř-bu. Zákrakem se mu podařilo odejít přes Maďar-sko do čs. zahr. armády ve Francii. V Anglii do-studoval medicínu a sloužil jako lékař u jed-notek Chindits v Barmě. Zemřel v r. 84 v Ang-lii. Nedávno byla na budově Hlávkovy koleje odhalena deska na jeho počest. Pocházel z Tře-boně.--JUDr. L. Nový z MÚ z Prahy oficiálně sdě-lil J. Součkově do Brazílie, že byl povýšen na gen. majora v. v. "za zásluhy na poli vojenském a za exilovou činnost v Čs. Obci legionářské v zahraničí". V Olomouci mu skauti neřekli ji-nak, než "SUK".--Plk. J. Svatoň z Grand Valley, Ont. byl letos ve Žďáru n. S. a v N. Městě na Moravě pomáhal slavít 100. výročí založení tam-ní reálky.--Tonda Částka z Anglie navázal díky "KL" ztracený kontakt s Emilem Trchalou-Carp-pim v Torontě. Pocházel skoro z jedné vesni-ce, ale naposled se viděli v r. 1940.--Mírok Ker-ner /21 Grovers Ave., Winthrop, MA, 02152, USA/ oslavil "85" v dobrém zdraví. Byl letos s man-želkou v Praze. Napsal nám zajímavou vzpomínku, jak v pros. 39 se Stádkou Adamem z Kyjova pře-cházeli maďarsko-jugosl. hranici. Po přechodu se setkali s trojicí Slezák, Perutka a Šik. B. Šik byl v Anglii velitelem ženijní roty u 2. pěšího praporu, jehož velitelem byl plk. Satorie a jeho zástupcem byl pplk. Přikryl. Po vál-ce bydleli Šikovi se čtyřmi dětmi v obřanech u Brna; dosud tam žije jeho sestra. Vdova po Bernardovi žije v Gloucesteru v Anglii. Přes-né datum smrti Bernarda Šika nám chybí.

Ctirad /"Radek"/ Mašin - 7589 Race Rd., N. Ridgevil-le, OH, 44039-3609, USA, a jeho bratr Josef /rovněž rez. USA/, synové legendár-ního hrdiny za 2. války, se nemožou poďvat do rodné země, protože rozsudek smr-ti, vynesený proti nim čs. komunistickým soudem v r. 1953, má stále platnost! V archivu jsme našli článek z "TIME" magazínu, který po-pisuje jejich útěk na západ. Věmi odkazu otce bojovně proti komunistickému zlu se zbraní v ruce a proto z principu nemají přiř v ú-myslu žádat někoho o milost. Na jejich přepad byli upo-zorněni jak český ministr obrany dr. Holáň, tak delega-ce poslanců, v čele dr. M. Urdem. Nápravu se pokoušel zjednat např. gen. R. Kráček a jíní, ale marně. Z celé ro-diny žije doma jen sestra obou chlapců, v Konstantino-vých Lázních. Mohl by p. pre-zident Havel zasáhnout?

Během večere, kterou 26. 11. v Torontě uspořádal Tomáš Baťa na počest českého mi-nistra obrany, dr. Viléma Holáň, dostal vydavatel t. l. z rukou p. ministra tři upomínkové předněty v uzná-ní za všestranně užitečné stránky o vojácích, letcích a parašutistech v "Kanadských Listech" od r. 1980.

Dne 28. října 1968 uctili naši poňoroví exulanti v Londýně v Anglii 40. výročí založení Husarykovy Československé Republiky, položením věnců u Cenota-fu. Na fotce jsou zleva: předseda ČSOL plk. J. Lízák, jeho zástupce /a poslanec do sněma 48/ Václav Holub, pplk. R. Kokrda, dr. M. Lokay, gen. B. Miroslav, gen. S. Ingr, dr. J. Zlatník, gen. R. Smetánka, red. Josef Josten, plk. let. M. Provazník a mjr. R. Číž. /Z této skupiny žije už jen V. Holub a díky jemu můžeme tento upravě-ný historický záber v "KL" přinést.

"TIME", 16. 11. 53.

EAST GERMANY

Three Made It

In West Berlin one night last week, an unsuspecting German was sauntering near a stretch of barbed wire that marked the barrier between the free and the Red sectors of the city. Suddenly two ragged, haggard and grim-faced young men popped out of nowhere, poked a pistol against the German stroller's chest. One of them rasped, "Take us to the American military police. If you hand us over to the Russians, we shoot you." The German hastily complied. Not far away a third young man, also armed, accosted a German waiting for an El train and had himself taken to the Americans the same way.

Thus ended a saga—replete with danger, death, bravery and suffering—that had begun four weeks earlier; it had echoed in shrill and mysterious announcements over the Communist radio and in its press.

Originally, the three were five, all Czechs: two brothers, Ctirad and Josef Masin, in their early 20s; a friend, Milan Baumer, 21, a military cadet; Zbynek Janata, 30, a factory executive; and Václav Svejda, 30, a disappropriated land-owner. Armed with one revolver of about .33 caliber, two smaller automatics and 32 cartridges—arms hidden since World War II—the group formed up in Prague. Early in October they crossed the Czech-East German frontier at night. They were almost due south of Berlin and some 130 air miles away.

Five days later they had covered about a third of the distance on foot, living on apples and potatoes. They sold a silver cigarette case, a watch and two sweaters for train fare. At Uekro, only 30 miles from Berlin, they had their first gun fight with the Vopos (People's Police). "As we were leaving the station," Ctirad Masin recounted later, "Vopos suddenly confronted us and asked for identification."

My brother and I drew our guns and started shooting. Three of the Vopos fell, and the others fled, as did all the bystanders. Then we ran . . . Later we realized that Janata was missing. We heard from some East zone people that he had been arrested at the station."

Then there were four.

Fire in the Woods. Sixteen miles farther on, scenting danger (by then there was a price on their heads and 12,000 Vopos were looking for them), the Czechs hid in a haystack, foraging at night for food. One day they heard a man's voice; the man was saying that he knew the refugees were hidden near by and that he was going to inform the police. Then a woman's voice: "Why, for the sake of heaven above, do you want to do that?"

That night they moved on. A police limousine and two motorcycles stopped on the road; the police opened fire as the Czechs ran into a patch of woods. The Vopos surrounded the patch with searchlights and combed it with machine-gun fire. Svejda was hit. The other three wanted to take him along, but the wounded man said: "Leave me here. Save yourselves."

After that, there were three.

Under the El. Less than 13 miles from Berlin, on a railroad bridge, the three got into another gun fight with police. Baumer was hit in the belly and groin—and later, in still another gun fight, in the hand—but was able to keep going. When they reached an outlying station at the city's elevated railway, Ctirad Masin, who hid under a car, made it to West Berlin in one jump. The other two managed to get there safely a little later. Thus three brave men had outwitted and humiliated thousands of Communist police.

O PARAŠUTISTECH

Máme foto J. Šperla se sedmi dalšími lidmi. Ne-

víme, kdo to je. Poznáváme jen Süssera. --Dr. Petr Kubánek, profesor gymnázia ve Val. Kloboukách, má velkou zásluhu o zachování dokladů o J. Valčíkovi, který pocházel z nedaleké vesnice Smoliny. Valčíkův pomník přineseme příležitostně. --Am. historik J. Routil nám z Leštiny poslal studii "Výsadek Janko", která vyšla v publikaci Okresního vlastivědného muzea v Šumperku. Velitelkou a radistkou byla ruská kapitánka Kuzněcovová; ze čtyř dalších členů byl Čech B. Bursa a Slovák M. Mocný, který jediný padl. Byl mu nedávno odhalen pomníček u Strážné. --Robert a Vi Matulovi oslavili letos 50. výročí sňatku. V červenci měli v BC na návštěvě Robertova synovce Jirku a Vladu Matulu z Prahy; navíc v těchto dnech je u Roberta jeho bratr z ČR. K zlaté svadbě jim blahopřál hlavní kan. guvernér W. Hnatyshyn. --Deska se jmény jedenadvaceti popravených účastníků odboje z Moravy na hlavním hřbitově ve Vídni byla odhalena nedávno, zásluhou OV-ČSBS v Uherském Hradišti a specificky předsedy plk. V. Maděry. Šlo o pomocníky parašutistů Lukaštíka a Cupala. Prvně jmenovaný padl při přestřelce s Gestapem 8.1.43 v Janovicích; Cupal volil smrt vlastní rukou o týden později na Velehradě. Následně byli pozatýkáni členové jejich rodin a pomocníci. Brněnský Sondergericht zasedal 15.3.43 v Uh. Hradišti a vynesl 25 rozsudků smrti, z nichž 21 bylo vykonáno 30.6. a 1.7. ve Vídni. --Záhada: někdo z Moravy nám sdělil, že Fr. Trpík odešel na věčnost, ale on se nám ozval dopisem z 3.11., že nemůže nikam odejít, pokud se mu nepodaří vypěstovat Jaderňičku, odrůdu valašského jablka, o kterou se snaží už 40 let. Tvrdí, že do čtyř let se mu jeho sen splní. Adresa: Fr. Trpík, Bayerova 153, 756 61 Rožnov pod Radhoštěm. --Přátele po světě pozdravuje vých. parašutista a brňák Kurt Herman z Austrálie. --Máme potvrzeno, že baťovec a záp. parašutista Otmar Riedl z Holešova, odešel do věčných lovišť, ale podrobnosti stále chybí. Byl to první parašutista vůbec, označení BENJAMIN ale není někdy uváděno ve seznamu výsadků. Angl. letoun Whitney ho vysadil v Itálii, místo na Moravě, takže on skutečně v Protektorátu vysazen nebyl. --V Hradišti a v Javorné u Nasavrk byly odhaleny pamětní desky příslušníkům desantů PLATINUM a CALCIUM. Před domem L. Korábka a před domem manželů Novákových promluvil gen. R. Pernický. Péči o desky převzali starostové obou obcí. Obou ceremonií se účastnila známá hrdinka čs. podzemí M. Fijalková z Nasavrk. Alois Vyhňák plánoval účast, ale v důsledku nepodařené operace kyčle se sám zastřelil v červenci 94. --Vydavatel t.l. měl příležitost poděkovat dr. M. Uhdemu při návštěvě Toronta, že jeho zásluhou má nyní český parlament záštitu za Ležáky. Zmínil se, že se ho hluboce dotkla tragédie bratří Vaškových z Medlešic, kteří zemřeli po autonehodě 26.6. u Bruntálu na sev. Moravě. --S. Berton-Brzobohatý nám z Austrálie poslal článek "Případ Vaněk". Reaguje tím na článek J. Polešovského v "Mor. Dem. týdeníku". Berton tvrdí, že v archivu M. vnitra jsou důkazy, že Vaněk byl jak agentem Gestapa, tak agentem StB; tam jeho krycí jméno bylo HORNÍK. V článku je delší pasáž o dr. Bubeníkovi, který žije v Thornhill, Ont. --Gen. A. Petrák se ozval z Bratislavy: "Likvidace Heydricha byla v té době vojensky i politicky potřebný čin. O mravní síle Gabčíka a Kubiše nemůže být pochyb, stejně tak, jako o hrdinství a mravní síle Jana Palacha. O hrdinství vojáků na frontě se nehovořilo." --Během srazu v Praze se jeden voják chlubil čs. vál. křížem a Rudou hvězdou.

Jan Zemek /vlevo/ a Vladimír Škácha /vpravo/ byli vysazeni Ronem Hockeym, velitelem 138. perutě RAF, na samém konci roku 41 s pěti dalšími /Kubiš, Gabčík, Fred Bartoš, Valčík a Potůček/, jako výsadek SILVER B. Měli být vysazeni u Ždírcu n. Do. bravou, ale dopadli u Kasalíček, sev. od Přelouče ve vých. Čechách. První pomoc jim poskytl rolník Fr. Chvojka, ale další adresy zklamaly a oba muži odjeli do Brna. Chyba byla i v tom, že vysílačka, kterou měli předat ÚVODU, se při dopadu na zem rozbila. Skupina navázala styky s podzemím v Brně a okolí, ale neměla možnost předávat zprávy do Londýna. Gestapo se dostalo na stopu Škáchy a zatkl ho v Ostravě v lednu 45; konce války se dožil v konc. táboře Flossenbürgu. Zemek, rodák z Vlčnova, se během roku 44 přidal k partyzánům v okolí Kyjova a pomohl jim svým odborným výcvikem se zbraněmi všech druhů. Škácha byl po válce v Brně správcem samoobsluhy, ale zemřel před několika lety v Torontě. /Dnes je jeho jméno v místní telefonní knize./ Zemek zemřel nedávno v Brně a s ním odešel poslední ze sedmi, které Ron Hockey vysadil tu noc..

Každý z nás by měl mít nějakého koníčka. Vítězslav Hanák /Svat. Čecha 586. 551 01 Jaroměř/ se věnuje zálibě, která má hodně společného s čs. parašutisty 2. války, příp. s Vojenskou Radio-ústřehou: z drátů a špulky dovede sestavit vysílačku, jakou měli k dispozici naši chlapci vycvičení pro službu v zázemí nepřítelů. Přítel Hanák drží v ruce přesnou repliku vysílačky, kterou operoval z Ležáků Jiří Potůček, člen skupiny SILVER A. V. Hanák je registrovaný radio-amatér a je logické, že studuje depeše, které z tehdejšího Protektorátu došly na VRU v Londýně. Tvrdí, že depeše a jiné dokumenty nebyly odvezeny po únoru 48 do Moskvy, jak se někde tvrdilo, ale jsou v různých archívech v Praze. Jen se k nim dostat. V červnu t.r. mu Alois Vyhňák mu prostřednictvím vydavatele t.l. poslal 2 krystaly právě pro tuto vysílačku..

O skautech

List "Naše rodina" přinesl zajímavou reportáž "Se skauty na Lomečku". Pontifikální mši sv. sloužil býv. skaut z Ledče, dnes gen. vikář arcidiecéze v Praze, Msgr. Jaroslav Škavada. Následovala debata, při níž p. biskup odpovídal na otázky, týkající se jeho mnohaletého pobytu v cizině a období, kdy byl tajemníkem Josefa kardinála Berana. Besedu vtipně moderoval P. Fr. Hobizal. Na mši přišli lidé ze širokého okolí Vodňan. --Místonačelnice Dívčích kmenů a světlušek, sestra Anna Machová, odhalila základní kameny skautské klubovny ve Vyškově před 22ti lety. Nyní tam byla znovu, ale tentokrát bude klubovna určitě stát. --Václav Šefčík-Rada má adresu: Karlova 2, 350 02 Cheb. Dělá pro skauting hodně, stejně jako jeho paní a při tom mají 7 vnoučat! --28.11. zemřel br. Luboš Melichařík st. z Val. M. -Hrachovce, člen Svojsíkova oddílu. Byl výchovným zpravodajem ve Vsetíně a instruktorem Val. Lesní školy. Bylo mu jen 65 let. --Býv. skaut a záp. letec Láda Roubal se v 60. letech pokusil o útěk z Jáchymova; byl podle knihy K. Kukala "10 křížů" zastřelen St. Báky na katastru obce Stanovice u K. Varů. --Br. Kukal-Beyeler, alias COO-KIE, má novou adresu: Blockweg 4, 3007 Bern, Švýcarsko. --Jiřina Paroubková z Domažlic nám poslala 2 záběry. Zachycují předání staré vlajky z r. 1931 družině Bílého Orla Svojsíkova oddílu. Tuto vlajku věnoval skautům Jaroslav Kazil, který se narodil v Domažlicích 23.1.29, byl členem 2. oddílu, než emigroval do Kanady. Usadil se ve Winnipegu, kde měl tiskárnu. S domažlickými skauty byl ve styku ještě v r. 1934. Zemřel 24. 11. 1979. --Starostou Českého Junáka se stal dr.

Junáci změní stanovy

Poprvé v historii skautingu se uskuteční celostátní sněm na Moravě. Pořadatelství sedmého sněmu byla pověřena Okresní organizace v Olomouci. Hlavním bodem sobotního jednání budou změny ve stanovách. Mělo by dojít ke spojení dívčích, chlapeckých a administrativních kmenů v jeden. Výchovné systémy však zůstanou oddělené. U příležitosti 75. výročí založení Junáka proběhne také výstava z historie skautingu. BLESK 23/11/94 (ha)

Jiří Navrátil, podle listu "Morava Express" jeden z devíti profesí onálních sk. vůdců v ČR". Jistě?

Vypadá to jako výlet malého harému, ale není tomu tak: oldskauti a oldskautky z Tábora si před časem udělali výlet do Strakonice a na příkaz sestry Evy Kupcové nám sestra Komárková poslala konečně tuto fotografii. Uprostřed je br. Kupec. Začátkem prosince zas strakoničtí přijeli do Tábora. Jinak skautská činnost kvete, jak ve Strakonici, tak v Táboře..

Z České republiky

Josef Souše-

dík byl starostou Vsetína, vynálezce, podnikatel a vlastenec. Za války čítala jeho podzemní organizace na 2.000 osob. Gestapo ho ubilo při výsledku. Vzpomínkový večer na něho se konal 15.12. ve vsetínském zámku, kde byla výstava k 100. výročí jeho narození. Je nazýván moravským Edisonem. --Čtenáři si stěžují v dopisech redakcím v Praze, že policie nezasahuje proti rómským kapsářům, arabským vekslákům a prodávacům drog. Operují otevřeně na Václavském náměstí. --I "MFD" měla článek "Kam se poděl Neznámý voják?". Obsahoval řadu zajímavých novinek, jako např. že něm. gen. Frederici položil ke Hrobu nezn. vojína ve Staroměstské radnici věněc; Hrob byl však zničen 22.10.1940. Za komunistů byl Hrob obnoven na Žižkově, 14.7.49 mluvil tam Gottwald a Svoboda, ale o Zborovu nepadlo ani slovo. Jen oslavovali Stalina. --V Praze se má stavět Domov exulantů, pro starší exulanty, kteří se chtějí vrátit do rodné země, ale nemají kam. Navrhl to Svaz čs. spolků ve Švýcarsku. Má stát 120 mil. korun. Zatím nejsou peníze. --Podle "LD" řekl Milan Uhde v Torontě: "Kdo nemá rád krajany, je hnůt". --Svatovítský chrám oslavil 650. výročí založení. Stavěli ho Matyáš z Arrasu a Petr Parléř. --Z vězení byl podmíněně propuštěn býv. šéf kontrarozvědky Karel Vykypěl. V listopadu 89 podepsal rozkaz k preventivnímu zatčení asi 200 odpůrců kom. režimu. --Albina Palkosková si v tisku zavzpomínala, že v r. 47 překládala pro Ritu Hayworthovou, když navštívila Prahu. V 50. letech dostala 15 let vězení za "účast na ilegálních akcích". --Měsíčník "Horně moravský Zpravodaj" rediguje František Šilar, Nepomuky 51, 561 56 p. Horní Čermná. --Havel mluvil 17.11. o mravech, Klaus o prosperitě. --Fin. dary Klubu dr. Milady Horákové lze zaslat na: Nám. Republiky 7, 111 49 Praha 1, do rukou předsedy Fr. Kopeckého. Apel podepsal také Fr. Přeučil a Josef Lesák. --Lidé nemohou zapomenout, že 28.X. by Dnem znárodnění. --Společnost bratří Čapků přijímá i členy ze zahraničí; adresa: SBČ, Box 284, Jindřišská 14, 111 21 Praha 1. --V létě ubytuje turisty paní Pláničková; v Rájci u Zábřehu /nikoliv v ráji/. --Obec Prameny má dnes 145 obyvatel, ale existence studánky věčného mládí asi brzy všechno změní. Prohlásil to p. starosta V. Brenner. Kronikář J. Brtník předpovídá, že Prameny budou slavnější než KV. --Čs. ústav zahraniční byl založen v r. 1928; mezi zakladateli byli: V. Klotáček, Fr. Soukup a G. Habrman, známí jako muži 28.X. --Prez. Havel ocenil v TV projevu, že "Sokolský slet neorganizoval ani neplatil stát, že to byla iniciativa Sokolů". --TV seriál "Kouzelný roh" je věnován G. Mahlerovi. Rolí mladého M. má Max, vnuk A. Hoffmeistera. --Líba Drobílková je víc v nemocnici než doma na Žižkově. Má někdy dojem, že ji pronásleduje nějaký ďábel. --ČOS má dnes 932 sokolských jednot ve 42 župách. --Prohlídky Tyršova domu s průvodcem jsou 2x za měsíc a sice přes PIS, Za poříčskou branou 7, 186 50 Praha 8. --Kdo nám pošle pěknou fotografii ak. sochaře M. Václavíka z Pozlovic? --Článek J. Moravka "G. Žatkovič - spoluvůdce ČSN" /o významném karpatorusinském politikovi/ jsme v kopii poslali 20ti čtenářům, kteří projeví zájem. --Vyšla brožura "Heřmanův Městec" /pěší Společnost pro kulturu a redakce "Lek-ninu", 48 stran. --"Trs" slouží Chocni, Vys. Mýtu a Litomyšli, rediguje jej Mgr. Ivan Hudeček. --K. Holoubek, Hrubínova 1454, 500 02 Hradec Králové, řídí "Informace pro členy Českého omor. Společnosti pro poštovní historii". Č. 121 mělo 72 stran. --

V Jeseníku byla včera zakázána propagace komunismu a rasismu

Jeseník (lik) - Vyhláška o zákazu propagace komunismu, rasismu a fašismu podobná té, která platí v Pardubicích, začala od včerejška platit na území města Jeseník. Konfederace politických vězňů ji navrhla zastupitelstvu města, i když někteří poslanci při projednávání návrhu namítli, že propagaci komunismu a rasismu už řeší soudská zákon. Předseda Konfederace poli-

tických vězňů Jiří Kopřiva však uvedl, že vyhláška v Jeseníku je pojistkou proti praktickým některých stran a hnutí, které ve městě působí. "Nikomu neškodí, začne-li vyhláška platit," uvedl předseda konfederace Jiří Kopřiva. "Například v předvolební kampani se v Jeseníku objevily plakáty KSČM, které v posledním období vyzývaly k akceschopnosti obyvatelstva," řekl Kopřiva. MFD 2/12/94

Desaťero na plakátech ODS

Před nedávnými volbami komunálními volbami vydala ODS velmi výstižný plakát, na kterém je pouze zelený list a nadpis „Samí víte, co jsme dokázali“ a dost. A tak na některé tyto plakáty lidé doplnili desaťero:

1. Tlustou čáru za minulostí a nepotrestání zločinců.
2. Nechť jsme vyprat miliardy špinavých peněz, které ostatně sami ani neznáme.
3. Většinu velkých státních podniků jsme umožnili získat nomenklaturám božským.
4. Nepodařilo se nám zabránit miliardovým únikům daní z alkololu, cigaret, topného oleje a pod.
5. Nedovedeme zabránit obrovské zločinnosti a neumíme zajistit bezpečnost proctivých občanů.
6. Naši funkcionáři se dobře vyznají v křetování s knížním velkoobchodem, jzdě v závodních automobilech, v dopravě za zábavu ve služebních vozidlech, bezplatném zapůjčení mercedesů, někdy naši členové řídí ministerstva, i když to neumí, zasazují se o prodej špičkové nemocnice neznámé zahraniční firmě a podobně kajkle.
7. Odmítáme vrátit církvím komunisty nakradený majetek.
8. Naši představitelé posílají svoje příspěvky do „jedné demokratické časopisů“, jako jsou Rudé hezprávě. Naše lež, apod., neboť všichni „demokracie“ smýšlejí občané čtou jediné tyto plátky.
9. Lidem, kteří museli uprchnout před komunistickou zvlášť, majetek zde zanechaný nevrátíme a ani volit je tu nenecháme.
10. Podobně jako levičáci tvrdí napadíme jedinou, skutečně demokratickou a jedinou minulostí nezaujatou stranu - Demokratickou unii, kterou volili všichni, kdo chtějí spravedlnost a skutečný právní stát.

"ČS", 22. 12. 94.

Dr. M. Ševčík, Brno

P. Rudolf Vašíček TJ

Narodil se v Cetkověch u Boskovic 31. 10. 1913, zemřel v Kroměříži 21. 12. 1993.

Zažil svou Kalabrii v 50. letech takto:

Bylo po 16. hod. 28. prosince 1949. Počmurný den. Z okna svého pokoje jsem uviděl přilíždět na velehradské nádvoří kolonu aut. Poznal jsem, že je to realizační skupina STB. Protože předtím jsem byl anonymně varován, hned mi napadlo: "Jedou pro tebe." Podkasil jsem si rychle tláť, hodil na sebe koženkový plášť - dar dělníků z Fatry Napajedla - vyběhl jsem na chodbu a po točících schodech seběhl do přízemí. Tam jsem se setkal s Karlem Trávníčkem, naším krejčím z vrátnice. Ustrašeně mi říká: "Otče je tu STB, ptají se po vás." Vím! A běžím dále chodbou do klášterní zahrady, vyvíhnu se pomocí větve švestky na ohradní zeď, seskočím dolů do koryta říčky Salasky... Je zamrzlá a já, kryt vysokými břehy, pádím na východ směrem k Uher. Hradisti. To dosud pracoval nekontrolované pud sebezáchovy. Teď se uklidňuji: zapnul rozum a paměť. "dobrý pastýř dává život za své ovce... nájemník však utíká... vik rozhání a lapá ovce." Vzpomínám i z Quo vadis Petrova setkání s Pánem při jeho útěku z Říma před pronásledováním. Petře, jdu do Říma, abych umřel místo tebe! To rozhodlo. Zazřil jsem se, obrátil se o 45 stupňů, vyšel z koryta řeky a pokračoval přes louku na silnici a zpět do kláštera na Velehrad do svého pokoje. Auto STB mne minulo, když se vracela a nepožízenou zpět. Nepoznali mne.

Proč bych utíkal, říkám si pak v klidu, nikomu jsem nic zlého neudělal. Přihlásím se jim, ale půjdu se ještě nejdříve najíst. Zasal jsem do jídelny a v pohodě pojedl. Dnes se divím, že mi tehdy chutnalo. Pak jsem si dal do aktovky toaletní potřeby a chtěl jít přes vestibul k vrátnici, abych zatelefonoval na SNB, že už jsem doma. Ale to překvapení! Otevřu dveře a vestibul je plný mužů, farníků. "Otče, my jsme tady. My vás nedáme, my jím ukážeme, že je toho loket." Přivřu dveře a jdu se podívat z okna na nádvoří. Je plné lidí, dokonce jsou tam i děti. Seběhnu po točících schodech k vrátnici a vytvořím místní stanici SNB. Vyvolám velitele s. Veselého. Říkám: "Vidím, že na nádvoří je plno lidí. Co to má znamenat?" Odpovídá: "Proboha vás prosím, řekněte jim, ať se rozejdou, já se bojím." Utěšuji je, budu klidný. Zařídím Přijde však na nádvoří, abyste rol byli úředními svědky. Brzy přišli nejen oni, ale přijela dokonce i posila - autouke četníků z Uh. Hradisti. Vešel jsem do vestibulu a snažil se lid uklidnit. "Proč pro Vás přišli za... my?" ozývaly se rozechvělé výkřiky. Proč pro vás přišli potmě? boji se světla? Gestapáci! My si pana faráře vzít nedáme!"

V očích četníků vidím slzy. V nastalé vřavě - když se zvednuly vášně - abych rozboušenou hladinu sklídl, nebránil jsem se skupině mužů, když mě zvedli na ramena a za doprovodu lidí přenesli přes nádvoří a průjezd na silnici před klášter. Tam mě posadili do auta a zavezli do přít-fažené vesnice Tupesy, do domu pana učitele Emila Hladkého.

Jenže - uvažuji - jsou to naši horkokrevní dobří moravští Slováci. Myslí to dobře. Ale může to mít pro ně tragické následky. Neznají bezbožecký komunismus. Krátce předtím se mi totiž dostal do rukou tajný důvěrný oběžník, který rozeslalo místním organizacím KSČ krajské velitelství KSČ z Gottwaldova. Stálo tam doslova: "Největším nepřítelem komunismu je fím. kat. církev, která se zahníždila zvláště mezi zemědělským lidem. Dříve nebude dosaženo zaoceanizování venkova, dokud tento zavilý nepřítel nebude naprosto vyřazen. Ale my z nich nesmíme dělat mučedníky. My musíme na to jít takticky. My jím musíme dokázat velehradu a špláně. My musíme odtrhnout kněze od biskupů a lid od kněží."

Proto jsem pak v Silvestrovské noci z Tupes - ač hlídán našimi lidmi - uprchl a právě kdě na velehradské věži bila půlnoc a začínal r. 1950, přelézal jsem klášterní zeď a vrátil se nepozorovaně zpět do svého uzamčeného pokoje. Tady jsem pak provedl účetní uzávěrku, uzavřel o nocích matriky a potom jedné noci opustil pěšky Velehrad. Z nádraží Bobice jsem pak vlakem vyjel nepozorovaně do Hradce Králové, kde mi spolubratři poskytl přístřeší. Z Hradce jsem zajel dále do Prahy k O. provinciálovi P. Šilhanovi. Spolu jsme rozebírali situaci. Veřejně působil už jsem tu v republice nemohl. Zbyli mi tedy jen tři možnosti. Buďto se skrývat, nebo uprchnout za hranice, nebo známý, notář Skula, mi chtěl poskytnout skryš u něj ve stínu tajného vězení STB vedle ONV v Hradisti. Výsledek našich úvah po vzývání Ducha Sv. však byl: strana a vláda začali bsnit, plní se kriminály. Bude i tam potřeba kněží. Sv. Ignác by radil jít do ohně... Říkám: "Otče, prosím, dej mi požehnání, je to vůle Boží. Přihlásím se jim." Před 23. hod. mě O. provinciál osobně doprovodil na nádraží. Ráno kolem 5. hod. jsem už byl ve St. Městě.

Tam na mě čekal s autem Fr. Prokop Bednár a odvezl mě na Velehrad. V klidu jsem se vyspal. V 11 hod. jsem měl mši sv. v kapli u Matky Unie. Bylo to 1. února 1950, tehdy svátek sv. Ignáce Antiochijského. Liturgické texty mě pak silily po dlouhá léta... "Jsem Kristova pšenice... Budu drcen zuby bestii... Nepadne-li zrno do země, nemůže přinést užitek...". Na to mi spolubratři zatelefonovali pro taxi p. Vajdíka ze Zlechova, aby přijel někoho odvést na ONV do Uh. Hradisti. Když mě uviděl, zděhal se. Podářilo se mi jej přesvědčit. Navštívil jsem na okres nového pana předsedu ONV, už komunistu. Velmi mile a laskavě mě přijal. Byla to ale komedie. Viděl jsem jak tiskne tlačítko pod deskou stolu. Na to vstoupil do kanceláře strohý pán: "Jak se jmenujete?" "Rudolf Vašíček." "Velehradský farář?" "Ano." "Ve jménu zákona vás zatýkám" - a odváděl mě do vězení. Tam ve vrátnici nás potkal tehdejší náčelník věznic, oprýmkovaný pán, nadporučík František Horák. Právě: "Už ho vedeš, daceň?"

Následovaly dále dva státní soudy, konečný rozsudek 23 roku těžkého žaláře s příkazem stálého pobytu v pevné věznic - ne na táboře - 50.000. - Kés pokuty, zabení majetku, pak na 10 let ztráta občanských práv a zaplacení soudních výloh. Co bylo dál - snad o tom povím někdy jindy. Pobyl jsem ve vězení na různých místech 12 let a 100 dní. Snažili se mne různým způsobem ponižovat. Když mi pak dali vyplnit dotazník, kde mimo jiné byla i otázka "jakého největšího životního úspěchu jste se dožil?", napsal jsem: "... že jsem byl uznán za hodna něco trpět pro Krista Pána." Pánům sklaplo a začali mi dávat pokoj jako opravdovému muklovi - rzuží určenému k likvidaci.

Martina Navrátilová byla v Praze. Tisk konstatoval, že tenisová legenda končí a že Martina bude psát nyní detektivní romány pro NY nakladatelství Villard Books. --Ve slovenských archívech se našlo, že v r. 84 měl být na Husáka spáchán atentát. Místo: superluxusní vládní vila Zámček v Belianských Tatrách. --"Právo lidu" přestalo vycházet. --Po dvou týdeních v angl. jazyku začal nyní v Praze vycházet deník "Bohemia Daily Standard". 8 stránek stojí 10 korun. --Občanům Brna i po odstranění textů Stalinových rozkazů vadí figura vojáka RA a hvězdy, srpy a kladiva. --Dětské Centrum Veselá v Pardubicích řídí MUDr. Drahomíra Peřinová. Je tam dnes 60 "odložených" dětí; od r. 56 se jich tam vystřídalo 5.391. Dary lze poslat na konto Komerční banky Pardubice, č. 18232635-561/0100. --Důchodci kandidovali v Praze ve volbách známého vyšetřovatele StB M. Titu. --Podle rakouského tisku "má český úspěch dva otce: Havla a Kaluse, i když mezi nimi panuje intimní nepřátelství". --2.000 býv. volyňských Čechů nemohlo volit; jejich obč. průkazy mají slova "Osoba bez státní příslušnosti". --U pamětní desky na radnici v Ostravě se sešli oběti hněd a rudé diktatury; byl tam i plk. Z. Štych, který přežil útěk z Jáchymova. --Američané budou v Litvinově vyrábět kyslík. --"ŠP" znovu psal o záhadné smrti kanovníka V. Filipa 19.4.1990 na faře v Ořechu u Prahy. Je označen za klíčovou osobnost kolem události 17.11.89. --Svat. Krumpholtz si ve "Špíglu" postěžoval, že se mu zdá nelogické, že jeho vyšetřovatel Alois Grebeníček a náčelník "domečku" v Uh. Hradisti Fr. Horák nebyli potrestáni, chodí po ulici a potkávají po zůstalé po svých obětech. Podobně býv. kat. žemlička. --RNDR. Jan Podloubný, Tererova 1551, 149 00 Praha 4, si vzal s několika přáteli do hlavy, že v Praze vybudují Park Svobody. Tím by se uctili stateční vlastenci jako Jan Palach, Jan Zajíc, dr. J. Patočka, dr. Fr. Jiránek, Evžen Plocek a další, kteří vzdorovali kom. násilí. --V hromadném hrobě č. 40 je v Ďáblicích pochováno 40 obětí komunistické zvlášť, vč. paní Mašinové.

ČECHOSLOVÁCI V ZAHRAŇÍ

František Meloun pracoval po mnoho let pro Am.Fond pro čs. uprchlíky v Mnichově, příp. v roli ředitele AFCR v Evropě. Z té doby ho zná několik tisíc tzv. posrpnových uprchlíků. Nyní došla zpráva, že zemřel 1. prosince t.r. v Gadsdenu, Alabama. Bylo mu 86 let. Před r. 48 byl známým novinářem. -- Čestným konzulem ČR na Tasmánii se stal Zdenko Houdek. "MFD" napsala v článku "Češi učí Australany, co je pořádný sport", že nejznámějšími sportovci na Tasmánii jsou např. Alex Sklenica, Karel Píkora, Milan Vyhňálek a Petr Venzara. -- Hokejista Petr Krátký, který žije v Německu od r. 68, zapomíná česky. -- "Naše rodina" měla reportáž o krajanech v Brazílii; zachytila osudy např. pí. Noemi /rodačky z Plzně/, J. Dun- cy /v Praze byl známý jako trumpetista/, p. Kellera /býv. Podskalá- ka/. -- Gen. konzul ČR J. Sládek zahájil 25. 11. v Sydney výstavu kra- janských výt. umělců. Mezi malířkami byla Z. Háberová. -- V Brati- slavě pokračuje zákulisní boj, zda se má Nám. SNP přejmenovat na Nám. A. Hlinky. -- Obsahově bohaté je pros. číslo "Čs. Sokola v zahra- ničí" /52 stran/, jen fotografie vyšly mizerně. -- Voj. Hist. Muzeum v Bratislavě řídí JUDr. M. Hronský. -- "Střípky" z N. Zélandu měly ži- votopis významného slovenského pedagoga a matematika J. Hronce, 1881-1959. -- V Mnichově působí muzikant Pavel Hradil. -- List Soko- la v Melbourne se jmenuje "Kvart"; rediguje K. Pospíchal. -- Nový duch. správce krajanů v Austrálii má adresu: Rev. J. Kotvrda, 15 Gar- rong Rd., Lakemba, NSW, 2195. Tel. 02/7591441. -- Pavol Haky, 22, adr.: Petzvalova 33, 040 11 Košice, Slovakia, by si rád dopisoval s ně- kým v Kanadě. -- Sokol V. Haramul oslavil v Sydney "80"; bratři Kaš- párek, J. Saltman a V. Vavřeka zas "70". -- Rodné Brno navštívil prof. Josef Kratochvíl - J. K. Baby, 80. -- Hasič z Austrálie, Jan J. von Kuboň, stále jedná s několika podniky v Kopřivnici. -- Malíř Jaroslav Va- šinka narazil na Hlavním nádraží v Praze na neochotné příslušní- ky nádražní policie. Vašinka vystavuje v Praze do 23. 12. 94. -- Ja- na Witthed-Rotterová sdělila, že podle švédských pramenů je nyní jisté, že R. Wallenberg zemřel v Moskvě ve vězení 17. 7. 1947. Smíše- ná švédsko-ruská komise však pátrá po dalších dokladech. -- Sylva Langová napsala pro "Naši Rodinu" dokumentární článek o londýnské činnosti dr. Jana Langa; nejsou příbuzní. -- Všichni navrátilci z JAR našli v ČR zamestnání, podle "MFD". -- List "Region Valašsko" měl za- jímavý článek o australském krajanovi a batovci, L. Březném, pod ná- zvem "Cestou útrap ke svobodě nového domova". Přežil zázrakem ja- ponské zajetí během 2. války. -- Krajané ve Švédsku postrádají Sever-

Sydney, NSW, Austrálie v r. 1988: skupina krajanů před českým kat. kostelem /duch. správcem tehdy byl Petr Eliáš/-zleva druhá je Míla Humpová, pak paní Lenka Šetelíková a mistr Dimitrij Šetelík, pí. Kozáková a manželé Flynnovi. Mistr Šetelík zemřel před 3 lety. Novým duch. správcem se stal op. J. Kotvrda, 30, ze Slavo- kova na Moravě a uvedl jej Msgr. Petr Esterka z LA.

ské Listy", které založil z Kanady M. Janeček a redi- goval Jan Stránský v Atvidabergu. Krajané ve Skan- návii nyní dostávají náhradou "Český dialog-Poly- gon", který rediguje zdatně Eva Střížovská. -- B. Agr. a MVDr. Jaroslav Trombík žije na N. Zélandě a je tam spokojen. -- "Nový Život" /Řím/ zaznamenal, že před 45 ti lety byla v Londýně založena Cyrilometodějská Li- ga. U kolébky stáli dr. B. Bunža, dr. Fr. Uhlíř a Otec Fr. Rochla. -- Když StB našla u někoho výtisk Tigrida- va "Svědectví" stačilo to na 6 měsíců vězení. -- Kra- jané ze Zdounek nechť se přihlásí do red. t.l.

NAŠI V USA

Red. Jožka Pejskar s Aničkou z Kalifornie komentovali odchod Fr. Melouna slovy: "Byl to velký dřič a vůbec velký vlastenec". -- Joe a Frances Davidovi posílají zmrzlým čtenářům "KL" v Kanadě po- zdravy z Maui /Havaj/. -- Jan Voda z Oklahomy se stal majitelem fotb. klubu Spartak Hradec Králové. Pod novým trenérem P. Pálkou klub dokonce porazil Slávii. -- V "MFD" vyšel 3. 12. 94 článek "Agent StB Vlastislav Chalupa žije nyní v USA", z pera K. Pacnera. Uvádí, že pomohl StB likvidovat na 20 ilegálních protikom. skupin. K vyšetřování dala nyní podnět Konfede- race polit. vězňů, která informovala o případu také am. velvyslanec v Praze. -- Ubývání v či- stém prostředí, 7 km od Domažlic, nabízí krajanům v USA a jinde pí. Alena Angert, Siber Str. 27, 80999 München, Německo; budova býv. zámku bude k dispozici od 1. 8. 95. -- Také "Hlas náro- da" /Chicago/ uctil památku Jára Kohouta; článkem z pera J. Pejškara. -- V Chicagu zemřel po- únorový exulant Mirek Košťál, 66, rodák z Čestic pod Bláníkem. Žil s rodinou také v Mel- bourne. -- Při nastupování do českého autobusu ve Francii byla poraněna pí. Maria A. Grabová z Houston, TX. Byla týden ve voj. nemocnici ve Střešovicích. -- Našel se prof. dr. Rudolf Krej- čí. Má tutéž adresu v College, Alaska, jak je uvedena v sez- namu členů SVU. Welzlovu knihu "Cesta" má nyní vydat Me- lantrich. Byl Welzl příbuzný s míamskou Sokolkou Emilií Welzlovou-Růžičkovou? -- Z. Wolf hledá Květoslava Vavrušku, nar. 1930 v Rýmařově. -- Hledá se také Rosa Ehrlich z NY; čeká na ni dědictví v Plzni. -- J. Petříková z Kal. by ráda Z Underhill, Vermont, USA zdra- měla adresu herečky Stely Májové; kdo může pomoci? -- "Vest- ví naše čtenáře Petr Beneš ník" ČSNRA měl článek "Návrat dr. Alice Masarykové do vlas- ty z Pardubic /a se synem Joshua- se narodil 4. 3. 29 v Hrušácku u Břeclavi nebo u Vyškova? /em. M. Mansfield mají blízko.. -- Kniha J. Oppenheimera "The other Mrs. Kennedy" potvrzuje, že Ethel Kennedyová-Skaková si byla vědoma svého moravského původu. -- P. Alois Vyoral pře- dává otče farnosti v Astorii, NY do rukou P. Jiřího Kašného. -- Prof. Jan Kmenta by rád věděl, jak se mají do ČR platit knihy. Při větších částkách mez. převodem přes banku. -- Lad. J. Rak, M. Eng., P. Eng., vice-pres. firmy McClymont-Rak Engineers v Rexdale, nám sdělil, že firma má nyní filiálku v Tampa, FL. -- Vera Arient má novou adresu: 2828 Cameron Rd., Falls Church, VA. 22042-2047, USA. -- Ostravský rodák, prof. John H. Wotiz, odešel do důchodu v r. 89 jako děkan chemické fakulty U. of South Illinois v Carbondale, IL. Připlul do N. Yorku na lodi Aquitania 20. 1. 39, spolu s Werichem, Voskovcem a Ježkem. Znal se s Trudy Kordovou, býv. majitelkou Textilie v Ostravě. -- Jitka Jakubcová-Kobrová, Třebízké- ho 466, 252 63 Roztoky u Prahy, by ráda našla Dagmar Čebe-Haberskou. -- Insp. J. Ondráček z Milwaukee, WI, si v autonehodě u Bruntálu zlomil nohu a stále cítí slabost. -- Továrník V. Hodek /viz článek na str. 4/ se narodil 14. 11. 1904 v Praze Holešovicích a zemřel 28. 8. 1977 v Richwood, NJ, USA. Jeho vdova Marie žije ve státě Maine. -- George Novák z Atlanty /v USA od r. 68/ zastupuje Český Olymp. Vý- bor pro OH 1996 v Atlantě. Před odchodem z Brna pracoval v televizi. -- V Mni- chově zemřel 4. 7. 94 býv. nlasatel KŘE dr. V. Borecký, nar. 17. 5. 1919. -- Kdo má knížku dr. K. Erhána "Vzpomínky"? Autor byl diplomat a nejspíš soc. demokrat. -- Jan Renner vzpomněl v čísle "Hlasu národa" 20. výročí smrti Emila Ransdorfa. -- Toronto navštívila aktivní krajanka Betty Zawodny-Drew z Chicaga. -- Po 25ti letech se v Cicero, IL. setkali Joe Svoboda z Nebrasky a Alena Bártová-Bílková. -- Stavba Národního stře- díska a Muzea v Cedar Rapids, Iowa, pokračuje pl- nou parou. Městu říkal Vojta Beneš "české Athé- ny". -- Am. krajan G. Hucek se údajně stal majite- lem domu v Korunní ul. 20; má problém s nájemníky.

PROHLÁŠENÍ

Na schůzi ředitelstva Národního svazu českých katolíků, konané v sobotu 22. října 1994 v Česko - americkém kulturním středisku „Velehrad“ v Cicero, Illinois bylo jednoduše usneseno, že v příštím čísle křesťanského českého zdejšího dvoutýdenníku Hlasu národa z 5. listopadu t. r. v hlídce NSČK bude uveřej- něno toto prohlášení:

NSČK se plně staví za hnu křesťanského dvoutýdenníku Hlasu národa, vydávaného Otcem Voj- techem Vittem O.S.B., kaplanem NSČK a redakční radou.

NSČK odsuzuje, že české starokrajanské noviny Denní Hlasatel ve svém nedělním čísle ze 16. října 1994 (susk. článek Carl Hodža: Zamilované „rudej pater“, vulgarism a nepravdivým způsobem napadající Otce Vojtěcha Vítu, O.S.B. a rovněž Československou národní radu americkou, jejíž NSČK je přidruženou organizací).

Národní svaz českých katolíků

**Nezávazný odhad
hodnoty vašeho
domu, obchodu,
živnosti nebo jiné
nemovitosti
provede diskrétně
a zcela zdarma**

GEORGE J.B. DANES, B.A.
Associate Broker

FAMILY REALTY CORPORATION

Tel: (416) 439-1660
Fax: (416) 439-1664
Res: (416) 266-1659

Miloslav Hudec a rodina:

"Trnky-Smky", Box 36,
763 12 Vizovice, ČR.
US\$10 za rok..